

Valedictorian speech van Robin van Gelooven

Toen mijn opa in 2014 overleed, heb ik nooit de kans gekregen hem te vertellen dat ik Gymnasium ging doen. In de tijd dat hij het deed, zo'n 85 jaar geleden, was Gymnasium nog veel specialer dan het nu al is. Alleen weggelegd voor de allerbeste van de allerbeste, met leerlingen die de hele les lang met hun armen over elkaar, muisstil naar voren keken. Ik denk dat alle leraren het met mij eens zijn als ik zeg, dat doen we niet meer. Nee kijk eens om je heen man. Het Novum is een bruisende school met meer activiteiten dan je tellen kan - Mensen die van toneel hielden, konden bij de theatergroep, voor de musici was er een bigband, en voor de links doorgesnoven milieuactivisten die zichzelf veel te graag hoorden praten, was er de debatclub -die trouwens dit jaar nationaal kampioen zijn geworden, just sayin. Een school met allerlei mogelijkheden om jezelf helemaal te ontplooiën en ontwikkelen, zoals de hoge pieken van het onderwijs - waaronder meneer Zorge trouwens - graag zeggen, of zoals ik het liever zeg: *om gewoon lol te hebben*. Want dat, is iets wat ik me pas aan het begin van de 6e klas echt begon te realiseren. De middelbare school is een grote sociale speeltuin. Je leert samenwerken, voor jezelf op te komen, maar vooral wie je eigenlijk bent. En dat is denk ik ook waar onze slogan, *ad vitam paramus*, op slaat. Wij bereiden ons voor op het leven, niet door eindeloos wiskundige trucjes te leren, maar juist door het leren zelf! Nieuwe dingen ontdekken, de avond van te voren huilend in je wiskundeboek kijken, juist die struggle is wat zo leerzaam was. En ook op sociaal gebied, klassen husselen, nieuwe mensen leren kennen. Het Novum gaf ons de regels, wij speelden het spel.

Maar, concreet, wat hebben we nou eigenlijk allemaal gedaan deze 6 jaar?

Ouders, grote kans dat het bij jullie ging iets in de trant van 'hey hoe was het op school' gevolgd door de futloze puber stem 'leuk'. Maar we hebben echt wel wat gedaan hoor. Laat me jullie daarom even meenemen naar een paar 'key moments' van de laatste 6 jaar.

Het begon allemaal in de 1e klas, toen wij allemaal, volledig in het Frans, *le trois petit cochons* moesten opvoeren. Een volwaardig toneelstuk, in een vreemde taal en ik denk dat er nog genoeg leerlingen hier nu zitten die nog steeds de teksten kennen. En elke 1e klas doet dat, dus 1 keer per jaar zag je als door de school rond liep groepjes bruggers staan die, natuurlijk best wel onzeker, die teksten aan het oefenen waren, of zag je op het podium de ladder, de

schoortsteen en de poppenkast staan. En elke keer kwam dan de gedachte op, wauw, die bruggers worden echt kleiner.

Toen kwam op het eind van de 3e klas de Trier reis, de eerste internationale reis voor ons als leerjaar. En ik heb echt geen flauw idee meer wat we allemaal hebben gedaan, maar wat ik me nog wel kan herinneren is 1 bepaalde avond, en dat was 8 mei 2019, toen Ajax de 2e halve finale van de Champions League speelde tegen Tottenham Hotspur. En wij moesten eigenlijk al slapen, dus iedereen zat verspreid over meerdere kamers, op kleine schermpjes die wedstrijd te bekijken, niet te hard, want anders zouden de docenten het horen. De hele wedstrijd leek het goed te gaan, leek Ajax naar de finale te gaan, maar toen, in de allerlaatste seconde van de verlenging, gaf Ajax de winst weg. En alsof alle boys het van te voren hadden afgesproken, renden we onze kamers uit, naar de gemeenschappelijke buitengang, docenten in blinde paniek. Achteraf begreep ik pas hoe raar dat moet zijn geweest, alsof we met zijn alle aan het rellen waren tegen het regime, een soort boeren avant la lettre, maar nee, het was gewoon een potje voetbal.

Misschien dat dit trouwens niet helemaal zo gebeurd is, maar zo heb ik het tenminste onthouden, tis alweer 3 jaar geleden. Wat niet zo lang geleden is, is de examenstunt, begin dit jaar. Die 3e klassers waren intussen (bijna) volwassenen geworden, inmiddels hadden we ons PWS, een onderzoek van 80 uur -zegt iedereen tenminste in zijn logboek - afgerond, en nu was het tijd om goed los te gaan. Één dag, was de school van ons - deze keer mochten wij de spelregels bedenken. 2 maffiafamilies, een heel gebouw vol nep geld en cocaïne en alle leerlingen verdeeld over 2 kampen. Een mega organisatie, maar dat alles leiden tot een climax, een eindstrijd, hier, in het Atrium. En met honderden leerlingen, joelend, schreeuwend, zaten we allemaal te kijken hoe docenten beer pong speelden, zonder bier. Als dat niet het toppunt van Gymnasium is, weet ik het ook niet meer.

Enkele maanden later, na de oh zo bekende Romereis, braken dan eindelijk de examens aan. En ik kan daar uren lang bij stilstaan, maar, dames en heren, dit is het resultaat. Hier zitten we dan, na 6 jaar ploeteren, met dat diploma op zak.

En voordat ik door mevrouw Herman word weggestuurd omdat ik te lang bezig ben, wil ik nog een paar mensen bedanken. Zo eerste een dikke SO naar Patricia, de oude kantine dame, die jarenlang wrappies en pistoletjes voor ons bereidde en die, zelfs nadat ze door de school verboden waren verklaard, nog steeds op dinsdagen stiekem turkse pizza's serveerden, voor maar twee 'eurootjes'. En ook een dikke SO naar Paul en André, de twee conciërges, die dag in dag uit hier rondlopen.

Zouden alle geslaagden even kunnen gaan staan, ook als je in de middaggroep zat, ff opstaan. Kijk eens om je heen: Wie zie je staan? Oude vrienden, nieuwe vrienden? Mensen die je misschien beter wilde leren kennen, of juist weer de draad misschien wil mee oppakken? Die ene crush die je nooit hebt aangesproken? Serieus. Lach even naar elkaar, want dit is het allerlaatste moment dat wij als leerjaar bij elkaar zijn.

Toen mijn opa in 2014 overleed, heb ik nooit de kans gekregen hem te vertellen dat ik Gymnasium ging doen.

Maar ik weet zeker dat als hij dit zou zien, hij zou glunderen van trots, beste ouders en *oude gardes*, ik hoop dat u dat ook doet.

Ad vitam paravimus!